

ČIERNE DIERY • SVETLO • HVIEZDY • HMOTA • PÁS ASTEROIDOV

SLNEČNÁ SÚSTAVA • NEUTRÓNOVÁ HVIEZDA • TEMNOTA • SVETLO • HMOTA • MESAČ • PLANÉTY

SVETLO • HVIEZDNÁ HMOTA • ZEM • KOMETY • SLNEČNÁ SÚSTAVA • PÁS ASTEROIDOV • ZEM

Obsahuje
NAJNOVŠIE
INFORMÁCIE
O ČIERNYCH
DIERACH!

GREGOROVE TAJNÉ VÝPRAVY DO VESMÍRU

LUCY a STEPHEN

HAWKINGOVCI

MESAČ • ČIERNE DIERY • PLANÉTY • HMOTA • NOČNÁ OBLOKA

**GREGOROVE
TAJNÉ VÝPRAVY
DO
VESMÍRU**

Podrobnosti o knihách Stephena Hawkinga
pre dospelých nájdete na adresách:

www.hawking.org.uk

www.rbooks.co.uk

www.georgessecretkey.com

Obrázok na predsádke:

Táto snímka s vylepšenými farbami hmloviny okolo hviezdy Éta (η) Carinae
ukazuje oblasť s priemerom 50 svetelných rokov.

Lucy a Stephen
HAWKINGOVCI

s Christophom Galfardom

Ilustroval Garry Parsons

slovar

Copyright © Lucy Hawking 2007
Illustrations by Garry Parsons
Illustrations/Diagrams copyright © Random House Children 's Books, 2007
(Diagrams by Dynamo Design)
Translation © Juraj Kubica 2008
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2008

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-8085-496-6

S láskou pre Williama a Georga

Prasiatka sa nemôžu len tak vypariť, premýšľal v duchu Gregor, zatiaľ čo sa zhora díval na dno úplne prázdneho chlievika. Vyskúšal zavrieť oči a opäť ich otvoriť, aby sa presvedčil, či nejde len o nejaký príšerný optický klam. Keď sa však opäť pozrel dovnútra, prasiatko tam ešte vždy chýbalo a nikde v okolí nebolo vidieť jeho zablatené ružové telo. Vlastne, keď Gregor situáciu preskúmal znovu, bolo to ešte horšie. Všimol si, že bočné dverka chlievika boli dokorán, čo znamenalo, že ich niekto nezavrel tak, ako mal. A ten niekto bol pravdepodobne on sám.

„Gregorko!“ volala na neho mama z kuchyne. „O minútku začnem variť polievku, takže o hodinu budeme jesť. Máš už spravené úlohy?“

„Áno, mami,“ zakričal naspäť s falošne veselým hlasom.

„Ako sa má prasiatko?“

„Má sa dobre! Celkom dobre!“ odpovedal so stiahnutým hrdlom. Pridal k tomu niekoľko krátkych zakvičaní, nech to znie, ako keby bolo všetko v poriadku – v tejto ich malej záhradke plnej zeleninových záhonov a jedného neprehliadnuteľného, hoci teraz záhadne zmiznuté-

ho, prasiatka. Zakrochkal ešte niekoľkokrát pre efekt – bolo veľmi dôležité, aby mama nevošla do záhrady skôr, než si stihne vymyslieť nejaký plán. Jediný problém bol v tom, že nemal ani potuchy, ako nájde prasa, dostane ho do chlieva, zavrie dverka a stihne sa vrátiť na večeru. Rozmýšľal nad tým, ako to všetko zariadiť a posledná vec, ktorú teraz potreboval, boli jeho rodičia, ktorí by stáli nad ním skôr, než by mal poruke všetky potrebné odpovede.

Gregor dobre vedel, že jeho prasiatko nie je u rodičov veľmi populárne. Mama ani otec nikdy nechceli v záhrad-

ke za domom chovať

prasa a obzvlášť tatko zvykol poriadne škripať zubami, vždy keď si spomenul, kto žije za ich zeleninovou hriadkou. Prasiatko dostal ako darček: v jeden chladný vianočný večer pred niekoľkými rokmi sa objavil na ich prahu balík, z ktorého sa ozývalo kvičanie a funenie. Keď ho Gregor otvoril, našiel vo vnútri veľmi nasrdené ružové prasiatko.

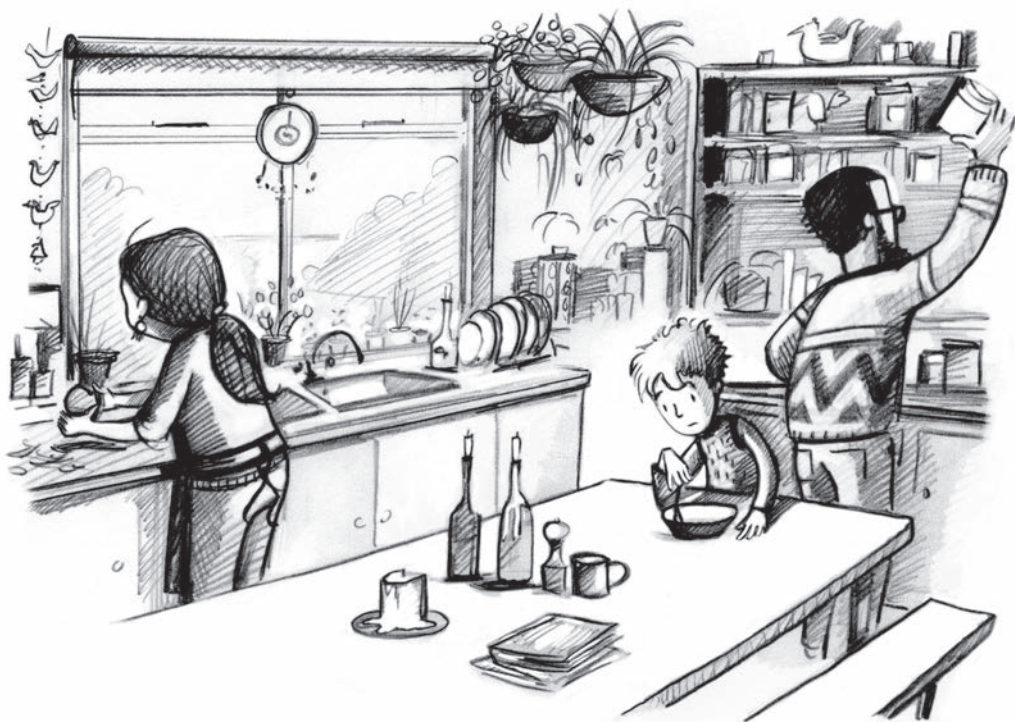

Opatrne ho vybral zo škatule a s potešením pozoroval, ako sa jeho nový priateľ šmýka na tenučkých kopýtkach okolo vianočného stromčeka. Na darčeku bol prilepený odkaz. Písalo sa v ňom: „*Moji drahí! Veselé Vianoce! Tento malý kamoško hľadá domov – môžete ho prichýliť? S láskou Starká.*“

Otecko nebol nadšený novým členom rodiny. Veď len preto, že je vegetarián, nemusí mať rád zvieratá. Vlastne mal radšej rastliny. Dá sa s nimi vychádzať oveľa ľahšie: nenarobia neporiadok ani nezanechávajú zablatené stopy paprčiek na kuchynskej dlážke a určite sa nevlámu do domu, aby pojedli všetky sušienky zabudnuté na stole. Gregor bol však celkom unesený tým, že má vlastné prasiatko. Darčeky, ktoré dostal od mamy a od otca, boli v ten rok rovnako otrasné, ako zvyčajne. Ručne štrikovaný fialovo-oranžový prúžkovaný sveter od mamy mal rukávy, ktoré siahali až po zem; nikdy netúžil dostať súpravu

fláut a len ťažko predstieral nadšenie, keď rozbalil kompostník – sud na kompost do domácnosti, v ktorom sa chovajú červíky.

To, po čom Gregor skutočne túžil – viac než po čomkoľvek inom vo vesmíre – bol počítač. Príliš dobre však vedel, že je celkom nepravdepodobné, že by mu rodičia niečo také kúpili. Nemali radi výdobytky modernej techniky a pokúšali sa žiť, pokiaľ to bolo možné, s čo najmenším počtom takýchto vecí v domácnosti. Želali si prežiť jednoduchý a čistý život. Oblečenie prali ručne a nevlastnili

auto. Dokonca si doma svietili sviečkami, aby nemuseli používať elektrinu.

Všetko to bolo zariadené tak, aby Gregor žil v prírodnom a podnetnom výchovnom prostredí, bez toxických látok, prísad, radiácie a iných zlých vplyvov. Jediným problémom bolo, že pri zbavovaní sa všetkých nebezpečenstiev striehnucich na Gregora sa rodičom podarilo dostať z jeho dosahu veľa vecí, ktoré by ho boli bavili. Čo bavilo Gregorových rodičov – tancovať na majálesoch, chodiť na protestné eko-pochody, alebo mlieť múku, z ktorej piekli vlastný chlieb – Gregora nelákalo. Chcel chodiť do lunaparku a voziť sa na kolotočoch, alebo hrať počítačové hry, a chcel cestovať lietadlom na nejaké veľmi vzdialené miesta. A jediné čo teraz mal, bolo jeho prasiatko.

Bolo to veľmi dobré prasiatko. Gregor mu dal meno Freddy a strávil dlhé šťastné hodiny motaním sa okolo ohrádky chlievika, ktorý tatko postavil v záhradke za domom. Pozoroval, ako Freddy ňuchá v slame, alebo ryje v blate. Ročné obdobia sa striedali, roky plynuli a Gregorove prasiatko rástlo... rástlo... rástlo, až bolo také veľké, že v slabom svetle vyzeralo ako sloník. Čím bol Freddy väčší, tým bol chlievik tesnejší. Prasiatko využilo každú príležitosť, aby mohlo uniknúť a vyvádzať na zeleninových záhonoch v záhradke. Rozdupalo mrkvové vňate, zhrýzalo ružičkový kel a Gregorovej mame objednalo okrasné záhony. Hoci mu mama často opakovala, aké dôležité je milovať všetky živé tvory, v takéto dni sa nevedel zbaviť pocitu, že necíti k jeho prasiatku vždy len lásku.

Rovnako ako tatko, aj mama bola vegetariánka, ale Gregor si bol istý, že ju pri naprávaní niektorého z Freddyho ničivejších výčinov počul naštvane šomrať si popod nos niečo o „klobásach“.

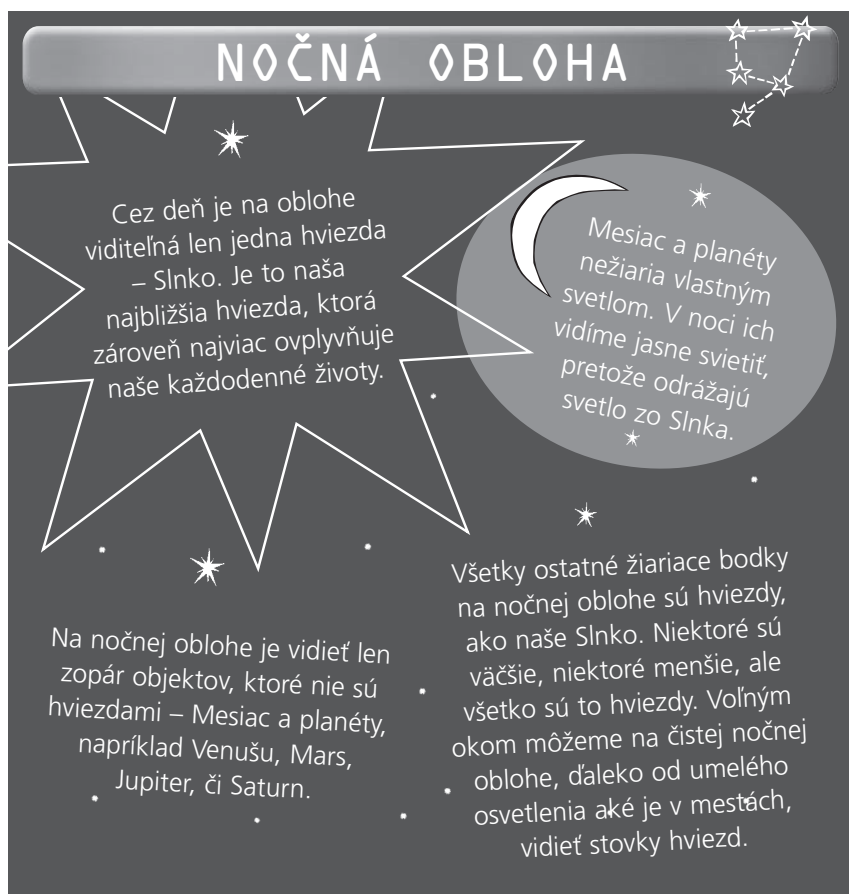
Dnes to však nebola zelenina, čo Freddy zničil. Namiesto zúrivého rytia v záhradke prasa spravilo niečo oveľa horšie. Gregor sa rozhlíadal a v plote, ktorý oddeľoval Gregorovu záhradu od susednej, zbadal dieru veľkosťou podozrivo vhodnú práve pre jeho prasa. Včera tam ešte určite nebola, lenže včera bol aj Freddy bezpečne zatvorený vo svojom prasačníku. A teraz nebol nikde na dohľad. Znamenalo to len jediné – Freddy v túžbe po dobrodružstve unikol z bezpečia záhradky za domom a vybral sa na skusy niekam, kam vonkoncom nemal ísť.

Susedný dvor je totiž tajomné miesto. V susedstve nikto nebýval, odkedy si Gregor pamätal. Zatiaľ čo všetky ostatné terasové domy v štvrti si udržiavali úhľadné záhradky za domom, v oknách sa večer jagali svetlá a dvere búchali, keď nimi ľudia v rýchllosti vchádzali alebo vychádzali, tento dom len ticho stál – opustený, mŕkvy a tmavý. Žiadne dieťa tam ráno radostne nevýskalo. Žiadna mama nevolala zo zadnej terasy na rodinu, že večera je na stole. Cez víkendy sa odtiaľ nerozliehali zvuky zatĺkania klinčov, ani sa nešíril pach čerstvo natretej farby, pretože tam nikto nikdy neprišiel opraviť poškodené okenné rámy, alebo vyčistiť zanesené odkvapy. Po rokoch zanedbávania sa záhrada vymkla spod kontroly, až to vyzeralo, ako keby na druhej strane plota vyrástla amazonská džungľa.

Na Gregorovej strane plota boli dosky uhladené a natreté, všetky rovnaké a aj veľmi nudné. Boli tu kričky popínavej fazule dôsledne priviazané ku kolíkom, riadky hlávkového šalátu, našuchorené tmavozelené vňate mrkvy a úhládne okopané zemiaky. Gregor nemohol ani len vykpnúť loptu, pretože by *pleskla* na mamine svedomito ošetrované jahodnisko a rozgníavila by zopár jahôd.

Rodičia Gregorovi vyhradili malý kúsok pôdy, na ktorej mohol pestovať vlastnú zeleninu a dúfali, že ho záhradkárčenie zaujme a možnože z neho vyrastie pestovateľ bio zeleniny. Gregor sa ale oveľa radšej díval hore na oblohu, než dole na zem. Jeho vyhradený kúsok planéty zostal pustý a neobrobený, nebolo na ňom nič len kamenie,

zakrpatená burina a holá pôda, zatiaľ čo on počítal hviezdny na nebi, aby porátal, koľko ich tam vlastne je.

Susedný pozemok bol však úplne iný. Gregor sa neraz vyšťveral na strechu chlievika a pozeral cez plot na neuveriteľne spleť prales na druhej strane. Rozkošatené kríky tvorili útulné malé skrýše, stromy sa tam krútili, ovíjali sa konármi pre chlapca ako stvorenými na štvranie. Malinčie sa rozliezalo všade navôkol, jeho ostnaté výhonky sa skrúcali v podivuhodných, zvlnených šlahúňoch, ktoré sa navzájom prepletali ako koľaje na železničnej stanici. Po voje v lete prerastali všetky okolité rastliny v záhrade ako zelená pavučina, žlté púpavy vykukovali z každej voľnej škáry a medzi nimi sa zlostne čneli jedovaté boľševníky, ako návštevníci z inej planéty, zatiaľ čo drobné modré nezábudky pôvabne žmurkali z bláznivej zelenej džungle tajomnej záhrady za plotom.

Záhrada za plotom však bola zakázané územie. Gregorovi rodičia vyslovili svoje „nie“ celkom jednoznačne, a tak sa rozplynula jeho predstava využívať susednú záhradu ako rozšírené ihrisko. Nebolo to len obyčajné „nie“, ako zvyčajné nemastné–neslané zákazy druhu: „nechceme aby si to robil v tvojom vlastnom záujme“. Toto bolo to skutočné „NIE“, s ktorým sa nepolemizuje. Rovnaké „nie“, na aké narazil, keď im skúsil pripomenúť, že všetky ostatné deti v škole majú doma televízor, niektoré ho majú dokonca aj vo svojej izbe! Možno by rodičia mohli zvážiť kúpu jedného menšieho televízora... Kvôli televízii si musel vypočuť dlhé otcovo kázanie o tom, ako

mu sledovanie bezduchého braku zanešvári mozog. Keď však šlo o záhradu za plotom, nebola z toho ani len otcova prednáška. Len strohé „NIE“ a basta.

Gregor však chcel vedieť *prečo*. Predvídal, že od otca sa žiadnej ďalšej odpovede nedočká, a tak sa radšej spýtal mamy.

„Gregorko môj,“ povzdychla si a ďalej krájala ružičkový kel a kvaku, ktoré pridávala do cesta na koláč. Mala vo zvyku variť z toho, čo mala poruke a nezatažovala sa tým, či sa suroviny k sebe hodia a vytvoria niečo chutné. „Kladieš priveľa otázok.“

„Chcel som len vedieť, *prečo* nesmiem ísť do záhrady za plotom?“ naliehal ďalej Gregor. „Povedz mi to a ja sa už nebudem až dozajtra na nič pýtať. Sľubujem.“

Mama si utrela ruky do svojej kvetinovej zástery a uchlipla si žihľavového čaju. „Tak dobre, Gregorko,“ začala. „Porozprávam ti ten príbeh, ak mi vymieš cestu na lievance.“ Podala mu veľkú hnedú misu s drevenou varechou a usadila sa, zatiaľ čo Gregor začal miesiť žlté cesto plné zelených a bielych kúskov zeleniny.

„Pred rokmi, keď sme sa sem prisťahovali,“ začala rozprávať mama, „keď si bol ešte celkom maličký, býval v tom dome starec. Vídali sme ho len zriedkakedy, ale pamätám si naň veľmi dobre. Mal najdlhšiu bradu, akú som kedy videla – siahala mu až po kolená. Nikto nevedel aký je starý, ale susedia hovorievali, že tam žije odjakživa.“

„Čo sa s ním stalo?“ spýtal sa Gregor, ktorý medzitým zabudol, že sľúbil neklásť žiadne ďalšie otázky.

„Nikto nevie,“ povedala mamka záhadne.

„Čo tým myslíš?“ pokračoval v otázkach Gregor a prestal miesiť cesto.

„To, čo som povedala. Jedného dňa tam bol, na ďalší deň už nie.“

„Možno odišiel na prázdniny,“ rozmýšľal Gregor nahlas.

„Ak áno, tak sa už nikdy nevrátil,“ odpovedala mama. „Neskôr dom prehľadali, ale nenašla sa po ňom žiadna stopa. Dom je odvtedy prázdny. Nik ho viac nevidel.“

„Páni!“ zvolal Gregor.

„Prednedávnom,“ pokračovala mama fúkajúc si horúci čaj, „sme počuli uprostred noci od vedľa nejaký lomoz a buchot. Bolo vidieť záblesky svetla a počuť hlasy.“

Do domu sa vlámali nejakí vandráci a usadili sa tam. Polícia ich odtiaľ vypratala, ale myslím si, že minulý týždeň sme odtiaľ opäť počuli lomož. Nevieme, kto v tom dome môže byť. Preto tvoj otec nechce, aby si sa motal okolo, vieš Gregorko?“

Keď sa teraz Gregor zadíval na veľkú čiernu dieru v plote, spomenul si na rozhovor s mamou. Príbeh, ktorý mu rozpovedala, ho neodradil od plánu ísť do záhrady za plotom – stále záhadnej a lákavej. Jedno je však túžba ísť do záhrady za plotom, hoci vedel že tam ísť nesmie a niečo iné je zistiť, že tam *musí* ísť. Odrazu sa mu záhrada za plotom videla byť temnou, strašidelnou, ba priam hrôzostrašnou.

Gregor sa cítil rozpoltený. Jedno jeho ja túžilo kráčať domov, za mihotavým svetlom sviečok a smiešnymi domácimi vôňami kuchyne jeho mamy, zaklapnúť za sebou dvere a opäť sa raz utiahnuť do bezpečia svojej izby. Znamenalo by to však zanechať Freddyho samého a možno i v nebezpečenstve. Nemohol ani požiadať rodičov o pomoc, lebo by sa mohli zhodnúť, že je to posledný čierny bod pri Freddyho mene a poslali by ho preč, nech z neho kdesi spravia slaninu a párky. Gregor sa zhlboka nadýchol a rozhodol sa, že musí vykročiť vpred. Musí ísť do záhrady za plotom.

Zavrel oči a prestrčil sa cez dieru v plote.

Na druhej strane otvoril oči rovno uprostred záhradnej džungle. Nad hlavou mal takú spleť korunu stromov, že takmer nedoviedel na oblohu. Začínalo sa stmievať

a v hustom pralese bolo ešte temnejšie. Gregor ledva videl, kade vedie ušliapaná cestička zľahnutej buriny. Šiel po cestičke a dúfal, že ho privedie k Freddymu.

Brodil sa cez hradby malinčia, ktoré sa mu zachytávalo o šaty a škriabalo ho na nechránenej koži. Zdalo sa, že šľahúne sa za ním v polotme nachádzajú, aby zadrapli svoje ostne do jeho ramien a nôh. Nohy sa mu zabárali do zmesi blata, starého lístia a žihľavy mu útočili na kožu svojimi ostro bodavými čepelami listov. Vietor

v korunách stromov nad jeho hlavou neustále nariekavo kvílil a mal pocit, ako keby listy šelestili: „*Bud' opatrný, Gregor, ... opatrný, Gregor.*“

Cestička Gregora priviedla na akúsi čistinku za domom. Doteraz nezbadal ani nezačul čo i len náznak stopy po svojom neposlušnom prasiatku. Zrazu na polámaných dlažbočných kameňoch zazrel zablatené prasacie odtlačky.

Podľa stôp Gregor vedel celkom presne povedať, kade sa Freddy vydal. Jeho prasiatko mienilo priamo do opusteného domu, cez zadné dvere, ktoré boli odtisnuté dostatočne na to, aby cez ne prešlo vykrmené prasa. Ba čo bolo horšie, z domu, v ktorom dlhé roky nikto nebýval, sa šírila lúč svetla.

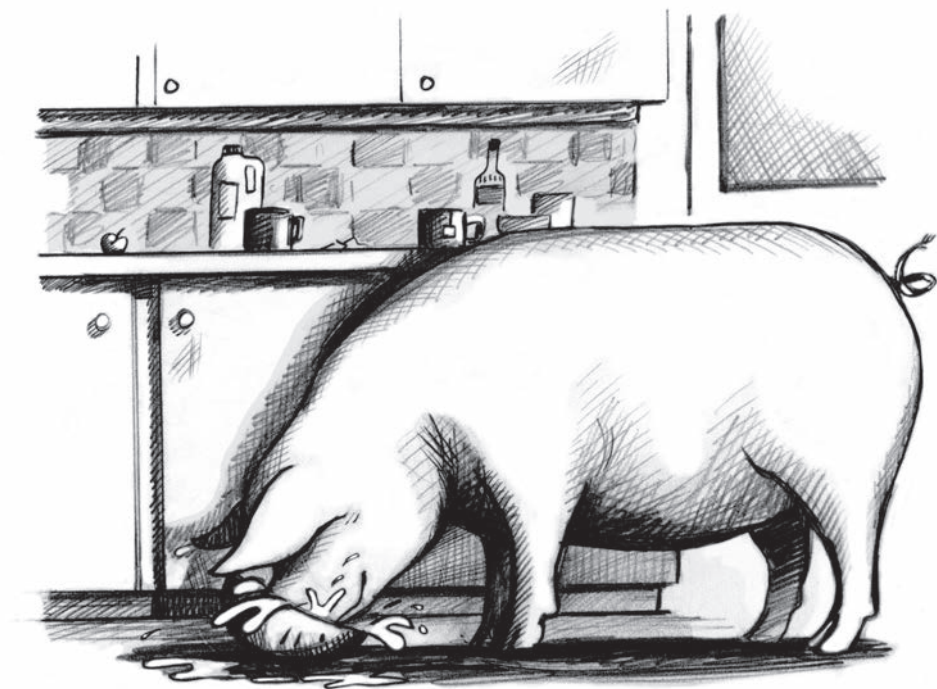
Niekoľko bol doma.

Gregor sa zadíval späť do záhrady, na cestičku po ktorej prišiel. Dobre vedel, že by sa mal vrátiť a zavolať rodičov. Aj keby sa mal otcovi priznať, že preliezol cez plot do susednej záhrady, stále by to bolo lepšie než tu stáť celkom sám. Stačilo by len nazrieť cez okno, aby zazrel aspoň kúsok z Freddyho a potom sa vrátiť a priviesť otca.

Pristúpil bližšie k lúču jasného svetla presvitajúceho z prázdneho domu. Malo zlatistú farbu, celkom inú než mdlé svetlo sviečok u nich doma, alebo chladné modravé svetlo neónových žiariviek v škole. Hoci bol vydesený tak, že klepotal zubami, svetlo ho lákalo, až ho pritiahlo priamo k oknu. Nazrel dnu. Cez úzku škáru medzi okenným rámom a roletou sa dalo pozrieť do domu. Rozoznal kuchyňu zaplnenú šálkami a starými čajovými vrecúškami.

Jeho zrak však upútal náhly pohyb, a tak rýchlo preostril dole na dlážku, kde zbadal Freddyho, svoje prasiatko! Rypák malo ponorený v miske a chlípalo jej obsah, ktorý tvorila záhadne fialová žiarivá tekutina.

Gregorovi zamrzla krv v žilách – bol si *istý*, že ide o nejaký príšerný trik. „Pozor!“ skríkol. „Je to jed.“ Ostro klopal na okennú tabuľku. „*Freddy, nepi to!*“ kričal.

Ale Freddy, ktorý bol pahlný ako každé prasa, kašľal na hlas svojho pána a ďalej spokojne chlípal obsah misky. Gregor preletel dverami do kuchyne bez toho, aby sa čo i na moment zastavil a rozmýšľal. Schytil misku Freddyemu spod rypáka a jej obsah vylial do drezu. Kým fialová kvapalina klokotala vo výlevke, začul za sebou prehovoriť hlas.

„*Kto si?*“ spýtal sa hlas jasným, ale detským tónom.

Gregor sa zvrtol. Stálo za ním dievča. Malo na sebe obľechený ten najneobyčajnejší odev z toľkých rôznych farieb a ligotavých vrstiev látky, až to vyzeralo, ako keby bolo zabalené do motýľích krídel.

Gregor vyprskol. Aj keď vyzeralo zvlášťne s dlhými zapletenými blond vlasmi, s modrými a zelenými stužkami v členke, vonkoncom nevyzeralo strašidelne. „Kto si myslíš, že si *ty*?“ rozhorčene odpovedal.

„Pýtala som sa prvá,“ odvetilo dievča. „A potom, si predsa v *mojom* dome. Takže by som sa najprv mala dozvedieť, kto si ty a nemusím ti pritom vraviť nič o sebe, ak nechcem.“

„Ja som Gregor.“ A vystrčil pri tom bradu, ako vždy, keď bol nahnevany. „A toto,“ ukázal na Freddyho, „je moje prasa. A ty si ho uniesla.“

„Neuniesla som tvoje prasa,“ rozčúlilo sa dievča. „Taká hlúposť! Načo by mi bolo prasa? Som predsa baletka a v baletе nie je miesto pre svine.“

„Pche, že vraj balet,“ brblal si Gregor popod nos. Keď bol menší, rodičia ho prihlásili na hodiny tanca a na tie príšerné zážitky už nikdy nezabudne. „No aj tak si príliš malá na baletku. Si len decko,“ odsekol jej.

„Aby si vedel, som členkou baletného zboru,“ dievča nafúkane odvetilo. „Len to dokazuje, ako *málo* toho vieš.“

„Ak si už teda taká veľká, prečo si chcela otráviť moje prasa?“ dožadoval sa Gregor odpovede.

„To nie je jed,“ pohrdavo odpovedalo dievča. „Je to Ribena. A to je šťava z čiernych ríbezlí. Myslela som si, že to musí vedieť *každý*.“

Gregor, ktorému doma ponúkali len kalné a bledé, doma lisované šťavy, sa odrazu cítil veľmi zahanbený, lebo nespoznal z čoho bola tá fialová šťava.

„No dobre, ale toto nie je naozaj tvoj dom, však?“ pokračoval odhodlaný nejako odhaliť v dievčati aj jeho lepšiu stránku. „Patrí vraj starému mužovi s dlhou bradou, ktorý pred rokmi záhadne zmizol.“

„Toto je môj dom,“ nástojilo dievča na svojom a v jeho modrých očiach sa pri tom zablysko. „Žijem tu celé dni, ak nie som na tanečných vystúpeniach.“

„A kde máš teda mamu a oca?“ dobiedzal Gregor.

„Nemám rodičov.“ Dievčatku sa zasekli našpúlené pery. „Som sirota. Našli ma za pódiom zabalenú v baletnej sukničke. Adoptoval si ma baletný súbor. Preto som taká talentovaná balerína.“ Povedalo a hlasno zasmrkalo.

„Anka!“ rozozvučal sa domom mužský hlas, no dievča stálo úplne nehybne.

„Anka!“ Obaja opäť počuli hlas, ktorý sa k nim blížil. „Kde si, Anka?“

„Kto je to?“ spýtal sa znovu podozrievavo Gregor.

„To je... ech... on...“, rieklo dievča a odrazu bolo veľmi zaujaté svojimi baletnými topánkami.

„Anka, tak tu si!“ A vysoký muž so strapatými tmavými vlasmi a hrubými okuliarmi v masívnom ráme nakrivo posadenými na nose vkráčal do kuchyne. „Čože si tu stvárala?“

„Och!“ Dievčatko sa naň žiarivo usmialo. „Práve som dávala prasiatku napiť sa Ribeny.“

Mužovi sa mihol na tvári hnevливý výraz. „Anka,“ trpezlivo začal poučovať, „už sme sa o tom veľakrát rozprávali. Je čas na vymýšľanie historiek a je čas...“ Stíchol, keď zbadal Gregora stojaceho v kúte a vedľa neho uvidel prasa so stopami čiernych ríbezlí okolo papule, vďaka čomu vyzeralo ako keby sa usmievalo.

„Aha, prasa... v kuchyni... vidím...“, pomaly vyslovoval a absorboval celý výjav. „Prepáč, Anka, myslel som si, že si opäť niečo vymýšľaš. Nuž, tak vitajte.“ Muž prešiel krížom cez miestnosť, aby si s Gregorom potriasol ruku. Potom trochu opatrne poškrabkal prasa medzi ušami. „Ahoj... vitajte...“ Zdalo sa, že nevie čo ďalej povedať.

„Volám sa Gregor,“ povedal Gregor s nádejou. „A toto je moje prasiatko. Freddy.“

„Tvoje prasiatko,“ zopakoval po ňom muž. Opäť sa obrátil na Anku, ktorá pokrčila plecami a opätovala mu pohľad, v ktorom sa zračilo „*vראה som ti to*“.

„Bývam vo vedľajšom dome,“ začal vysvetľovať Gregor. „Moje prasiatko však prebehlo dierou v plote, tak som sem musel prísť a chytiť ho.“

„No jasné!“ Usmial sa muž. „Čudoval som sa, ako si sa dostal do našej kuchyne. Volám sa Erik – som Annin otec.“ Ukázal na plavovlasé dievča.

„Annin otec?“ Gregor sa šibalsky usmial na dievča. Zdvihla nos dohora a odmietla sa mu pozrieť do očí.

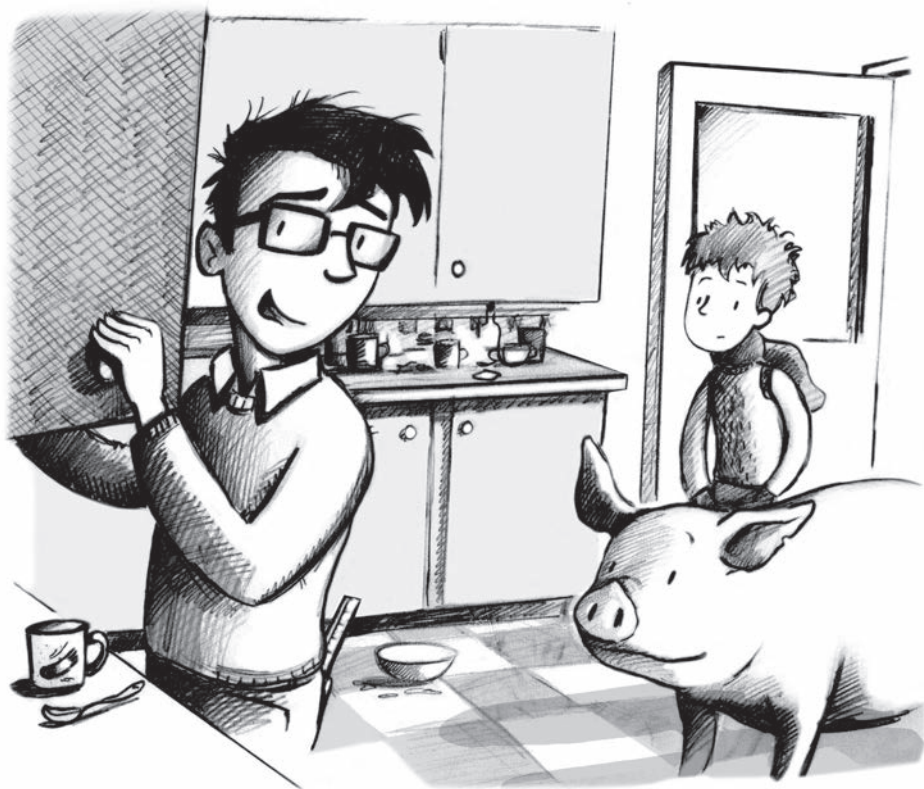
„Sme vaši noví susedia,“ Erik začal rozprávať a gestikulovať stojac v kuchyni, v ktorej odpadávali tapety, kopili sa čajové vrecká, kvapkali kohútiky a na zemi ležali rozpárané koberce. „Je tu trošku neporiadok. Sme tu ešte len krátko. Preto sme sa doteraz nestretli.“ Erik si postrapatil tmavé vlasy a zvrátil čelo. „Dáš si niečo na pitie? Vyrozumel som, že Anka už ponúkla dačo tvojmu prasiatku.“

„Veľmi rád by som si dal trochu Ribeny,“ Gregor neotáľal s odpoveďou.

„Už nám žiadna nezostala,“ dodala Anka krútiac pri tom hlavou. Gregorovi posmutnela tvár. To je teda riadna smola, ak ešte aj prasiatko Freddy môže dostať dobrý džús, zatiaľ čo jemu sa neujde.

Otec Erik otvoril niekoľko skriniek kredenca, ale všetky boli prázdne. Kajúcne pokrčil plecami. „Dáš si aspoň pohár vody?“ ponúkol ho gestom smerom k vodovodu.

Gregor prikývol. Vôbec sa neponáhľal domov na večeru. Keď sa šiel von hrať s inými deťmi, zvyčajne sa vracal domov so skľučujúcimi pocitmi pre čudnú povahu svojich rodičov. Tento dom však vyzeral natolko inak, že bol priam natešený. Konečne našiel nejakých ľudí, ktorí sú ešte podivnejší ako jeho rodina. Gregor sa spokojne

venoval týmto radostným myšlienkam, keď zrazu Erik vstal a úplne mu ich pokazil.

„Už je skoro úplná tma,“ povedal pozerajúc sa von oknom. „Vedia tvoji rodičia, kde teraz si, Gregor?“ a zdvihol telefónne slúchadlo z kuchynskej linky. „Zavolajme im, nech sa o teba nestrachujú.“

„Ech...“, začal sa ošívať Gregor.

„Aké máte číslo?“ spýtal sa Erik hľadiac na neho ponad rám okuliarov. „Alebo sa dajú zastihnúť skôr na mobile?“

„Oni... no...“ Gregor raz nevedel, ako z toho vykľučkovať. „My totiž doma nemáme žiaden telefón,“ vyhrkol náhlivo.

„Prečo nie?“ začudovala sa Anka s doširoka otvorenými modrými očami nechápajúc, ako niekto môže doma nemať ani len mobilný telefón.

Gregor sa trochu pohniezdil, keďže na neho Erik aj Anna zvedavo zízali a cítil, že by to mal nejako vysvetliť. „Rodičia si myslia, že technológie preberajú nadvládu nad svetom,“ dodal rýchlo. „A preto by sme mali skúsiť žiť bez nich. Myslia si, že ľudia vďaka vede a jej objavom zamorujú našu planétu modernými vynálezmi.“

„Skutočne?“ Erikove očka zaiskrili spoza jeho masívnych okuliarov. „To je veľmi zaujímavé.“ V tom momente začal vyzvárať telefón v jeho ruke.

„Môžem to vziať? Môžem? Prosímprosímprosím!?“ prosíkala Anka a uchmatla mu telefón z ruky. „Mamička!“ Radostne zvýskla a vo svojich volánikových žiarivo farebných šatočkách vybehla z kuchyne s telefónom nalepeným na ucho. „Hádaj, čo sa stalo, mami!“ Jej prenikavý hlások zvonil, zatiaľ čo poskakovala vo vstupnej hale. „Zjavil sa u nás taký čudný chlapec...“

Gregor od hanby celý očervenel.

„A má prasiatko!“ Ankin hlas sa zvonivo niesol späť do kuchyne.

Erik žmurkol na Gregora a zľahka nohou privrel dvere.

„A predstav si, že nikdy nepil Ribenu!“ Jej spevavý hlások bolo počuť aj cez privreté dvere.

Erik otvoril vodovodný kohútik, aby napustil Gregorovi pohár vody.

„A jeho rodičia nemajú ani len telefón!“ Anku už nebolo počuť tak hlasno, ale stále dobre rozumeli každému jej pichľavému slovu.

Erik zapol rádio v ktorom začala hrať hudba. „Tak, Gregor,“ dodal nahlas, „kde sme skončili?“

„Netuším,“ ledva počuteľne zašepkal Gregor v hurhaji, ktorý vyrobil Erik na prehlušenie Ankinho telefonátu.

Erik sa súcitne a letmo pozrel na Gregora. „Ukážem ti niečo zábavné,“ zakričal a vytiahol zo zadného vrečka nohavíc plastové pravítko. Zamával ním Gregorovi pred nosom. „Vieš, čo to je?“ spýtal sa ho najhlasnejšie, ako vládval.

„Pravítko?“ spýtavo odpovedal Gregor. Táto odpoveď sa zdala až príliš priamočiara.

„To je pravda,“ zakričal Erik, ktorý si teraz trel pravítko o svoje vlasy. „Sleduj!“ Pridržal pravítko tesne pri tenkom pramienku vody tečúcej z vodovodnej batérie. Keď to urobil, prúd vody sa ohol vo vzduchu a tiekol mierne nakrivo namiesto toho, aby padal rovno nadol. Erik odtiahol pravítko od vody a tá opäť tiekla normálne. Podal pravítko Gregorovi, ktorý ho potrel o svoju hlavu a tiež ho priložil k pramienku tečúcej vody. Stalo sa to isté.

„Je to kúzlo?“ zakričal Gregor s náhlým vzrušením, úplne zabudnúc na Ankinu necitlivú škodoradosť. „Ty si čarodejník?“

„Kdeže,“ odvetil Erik a vložil si pravítko späť do vrečka, zatiaľ čo voda opäť normálne tiekla priamo dole. Zavrel vodovodný kohútik a vypol rádio. V kuchyni teraz bolo ticho a ani Anku už nebolo počuť.

„To je veda, Gregor,“ povedal Erik s rozžiarenou tvárou. „Veda. Pravítko pri šúchaní odoberá z tvojich vlasov elektrické náboje. Elektrické náboje sa síce nedajú očami vidieť, ale prúd vody ich cíti.“

„Páni, to je úžasné,“ vydýchol Gregor.

„Veru je,“ súhlasil Erik. „Veda je úžasná a fascinujúca a pomáha nám rozumieť svetu okolo nás a aj jeho divom.“

„Ty si vedec?“ opýtal sa Gregor. Odrazu bol veľmi zmätený.

„Áno, som,“ odvetil Erik.

„Ako toto,“ Gregor ukázal na vodovodný drez, „môže byť veda, keď veda zabíja planétu a všetko živé na nej? Nerozumím tomu.“

„Jaj, ty chytrák,“ povedal s nadšením Erik. „Ideš priamo k jadrú problému. Rád ti odpoviem na otázku, ale aby som to mohol urobiť, musím ti najprv povedať niečo o samotnej vede. Veda je veľká vec. Jej účelom je vysvetľovať svet okolo nás pomocou našich zmyslov, našej inteligencie a našej schopnosti pozorovať.“

„Si si tým istý?“ spýtal sa Gregor pochybovačne.

„Celkom istý,“ odpovedal Erik. „Existuje mnoho rôznych oblastí prírodných vied a majú aj rôzne využitie. Ja sa venujem vede, ktorá skúma otázky „Ako?“ a „Prečo?“

Ako sa to celé začalo – vesmír, Slnecná sústava, naša Zem a život na Zemi? Čo bolo predtým ako sa to začalo? Odkiaľ to všetko pochádza? A ako to celé funguje? A prečo? To je fyzika, Gregor, vzrušujúca, úžasná a príťažlivá fyzika.“

„Ale to je skutočne zaujímavé!“ zvolal Gregor. Erik odrazu spomenul všetky otázky, ktorými on otravoval svojich rodičov – otázky, na ktoré nikdy nevedeli odpovedať. Skúsil sa pýtať na tieto veľké otázky v škole, ale väčšinou dostal len takú odpoveď, že sa to bude učiť nasledujúci rok. To nebola odpoveď, akú si želal počuť.

„Smiem pokračovať?“ opýtal sa ho Erik so zdvihnutým obočím.

Gregor mal na jazyku „Jasné, hovor, prosím“, ale práve vtedy sa na Freddyho, ktorý bol doteraz celkom pokojný, prenieslo Gregorovo vzrušenie. Zadupkal kopýtkami

a překvapujícího rychle vyrazil vpřed ku dveřím s vejícími ušami a s kopýtkami vyletujícími vysoko do vzduchu.

„*Niéééé!*“ křičel Erik vrhnúc sa za prasatom, ktoré preletelo kuchynskými dverami.

„*Stóóój!*“ volal Gregor a náhlil sa za nimi do vedľajšej izby.

„Kví kví kví kví kví kví!“ krochkal si Freddy a skvele si užíval tento úžasný deň.

